

برگزاری رفراندوم، راه حل نجات فلسطین



برگزاری رفراندوم، راه حل نجات فلسطین

مهدی عزیزی

مسأله فلسطین، یکی از قدیمی ترین و پیچیده ترین بحرانهای سده اخیر در جهان محسوب میشود و میتوان آن را یکی از مهم ترین منازعات غرب آسیا در قرن حاضر به ویژه پس از جنگ جهانی دوم به شمار آورد. سالها از شروع این بحران میگذرد و طرحهای زیادی برای حل آن ارائه شده است ولی متأسفانه با گذشت چندین دهه از آغاز این درگیری، همچنان هیچ راه حل مورد پذیرش برای دو طرف جهت برون رفت از این بحران به دست نیامده است. به نظر میرسد بحران فلسطین یکی از استثناییتترین بحران های جامعه بین المللی میباشد که گذشت زمان نتوانسته است آن را تسکین ببخشد.

از آغاز شکل گیری سازمان ملل متحد، مساله فلسطین در دستور کار این سازمان بوده است و اولین و مهمترین قطعنامهای که سازمان ملل در جهت حل این بحران صادر کرد، قطعنامه 181 موسوم به قطعنامه

تقسیم است. صرفنظر از بحث های حقوقی متعددی که راجع به ارزش حقوقی این قطعنامه و ناعادلانه بودن آن شده است.[1] مبنای صدور این قطعنامه اکثریتی بود که در مجمع عمومی قائل به طرح دو کشوری برای حل مساله فلسطین بودند و در مقابل اقلیتی بودند که معتقد بودند تقسیم فلسطین به دو کشور یهودی و عربی نه تنها مشکل را حل نمی کند بلکه بر خلاف منافع مردم فلسطین است. این گروه معتقد بودند که رفاه کلی ساکنین سرزمین فلسطین و منافع ملی عموم فلسطینیان بر آمال اقلیت یهودی برای تاسیس کشور یهودی برتری دارد بنابراین پیشنهاد یک کشور مستقل فدرال را در فلسطین ارائه دادند.[2] بنا براین دو راه حل دو کشوری و یک کشوری از همان ابتدا مطرح بوده است. لکن با صدور قطعنامه 181، عملاً طرح یک کشوری منتفی شد و تقریباً تمام راه حل های پیشنهادی بعدی همگی بر اساس دیدگاه دو کشوری و به رسمیت شناختن دولت اسرائیل استوار بوده است.

امروزه پس از ارائه راه حل های گوناگون و عدم توفیق کشورهای عربی در جنگ های موسوم به اعراب علیه اسرائیل و ناکام ماندن مداخلات منطقه ای و جهانی و حتی قطعنامه های متعدد سازمان ملل در این - باره[3]، فلسطین از درون با التهاب شدیدی مواجه شده است؛ گو اینکه مردم فلسطین از تمامی راه حل های پیشنهادی مأیوس گشته و در شرایط کنونی، تنها راه حل نجات فلسطین را در مقاومت یکپارچه مردمی یا همان انتفاضه دیده اند. این در حالی است که بارها و بارها فلسطینیان را به پای میز مذاکره کشانده اند، اما از این مذاکرات و طرح های صلح، چیزی عائد مردم فلسطین نشده است.

در این بین، رهبر فعلی جمهوری اسلامی ایران، حضرت آیت الله خامنه ای طرحی را در راستای دفاع از حق مسلم امت مظلوم فلسطین و حل معضل جهانی این منطقه ارائه دادند که از لحاظ حقوقی و اجتماعی بسیار حائز اهمیت است.

ایشان پیشنهاد برگزاری رفراندوم از فلسطینیان اصیل در سراسر دنیا را برای تعیین نظام سیاسی حاکم بر سرزمین فلسطین در جهت پایان دادن به بحران فلسطین را مطرح کردند. پیشنهادی که طرح آن از سوی رهبر ایران سابقه ای قریب به بیست ساله داشته و ایشان در طی این سالها در مقاطع مختلف، چندین بار به تبیین و تشریح آن پرداخته و معتقدند که این پیشنهاد، علاوه بر اینکه بحران فلسطین را حل میکند، حقوق همه فلسطینیان را نیز استیفا کرده و مطابق با موازین حقوق بین الملل و اصول دموکراسی در جهان امروز نیز می باشد. ایشان در این زمینه فرموده اند:

«ما نه جنگ کلاسیک ارتش های کشورهای اسلامی را پیشنهاد می کنیم و نه به دریا ریختن یهودیان مهاجر را و نه البته حکمیت سازمان ملل و دیگر سازمان های بین المللی را؛ ما همه پرسشی از ملت

فلسطین را پیشنهاد می‌کنیم. ملت فلسطین نیز مانند هر ملت دیگر حق دارد سرنوشت خود را تعیین کند و نظام حاکم برکشورش را برگزیند. همه مردم اصلی فلسطین از مسلمان و مسیحی و یهودی، نه مهاجران بیگانه، در یک همه‌پرسی عمومی شرکت کنند و نظام آینده فلسطین را تعیین کنند. آن نظام و دولت برآمده از آن پس از استقرار، تکلیف مهاجران غیر فلسطینی را که در سالیان گذشته به این کشور کوچ کرده‌اند، معین خواهد کرد. این طرح، عادلانه و منطقی است که افکار عمومی جهانی آن را به درستی درک می‌کند و می‌تواند از حمایت ملت‌ها و دولت‌های مستقل برخوردار شود. البته انتظار نداریم که صهیونیست‌های غاصب به آسانی به آن تن در دهند و اینجاست که نقش دولت‌ها و ملت‌ها و سازمان‌های مقاومت شکل می‌گیرد معنا می‌یابد.» [4]

این پیشنهاد رهبر انقلاب، علاوه بر اینکه بر مبنای عدم پذیرش رژیم اشغالگر اسرائیل به عنوان دولت مستقل در منطقه استوار بوده و در واقع راه حل یک دولتی برای حل بحران فلسطین است، از نظر حقوق بین‌الملل نیز قابل توجه بوده و به تعبیر معظم له، میدان آزمایشی برای صدق ادعای مدعیان دموکراسی و حقوق بشر است. [5] این پیشنهاد اکنون به عنوان موضع رسمی جمهوری اسلامی ایران در قبال مسأله فلسطین تبدیل شده است و ابعاد گوناگونی دارد که می‌تواند به گفتمانی جهانی در جهت حل معطل فلسطین تبدیل شود. هر چند تا زمانی که این راه حل از سوی جامعه جهانی پذیرفته و اجرایی نشود بهترین گزینه برای نجات فلسطین همان انتفاضه یا مقاومت یکپارچه مردمی است. در یادداشتهای بعدی به برخی از ابعاد این پیشنهاد اشاره می‌گردد.

[1] - ر.ک: حبیبی مجنده، محمد؛ حق ملت فلسطین در تعیین سرنوشت خود، مبنای صلح در خاورمیانه؛ ص

81-76

[2] - ر.ک: دهقانی، حمید رضا؛ قطعنامه تقسیم فلسطین مبنای راه حل دو دولت و ملاکی برای راه حل همه

پرسی؛ ص 1017

[3] - صلح چی، محمد علی؛ اعتبار قطعنامه های مجمع عمومی سازمان ملل متحد در رابطه با بحران

فلسطین و اسرائیل؛ ص 41

[4] - بیانات در کنفرانس حمایت از انتفاضه فلسطین، 9/7/1390

[5] - ر.ک: بیانات در جمع کارگزاران نظام؛ 13/8/1384

